

Men tag nu sådan et eksempel som Danmark. Det er nok det eneste eksempel i verden, hvor jeg føler mig rimelig sikker på – og økonomiministeren vil nok give mig ret – at vi fører en troværdig og sund økonomisk politik. Men selv om vi gør det, og selv om vi kan blive fuldstændig enige om det og forsikre hinanden om, at der er orden i sagerne her, så kan vi jo alligevel godt risikere et spekulativt pres. Vi har haft det i nogle perioder, og i nogle perioder har det drevet renten op i Danmark til skade for investeringer og for erhvervslivet i Danmark.

Skal vi så bare finde os i det? Skal vi bare sige: Jamen det er nu engang vilkårene? Hvis der er nogle tosehoveder ude i verden, som tror, at de kan lave et run imod den danske krone, så skal de da have lov til det, uanset at det giver en række ulemper for danske borgere. Her synes jeg da, at vi har en pligt til at overveje her i Folketinget: Kan der opstilles et værn mod den slags? Ikke et værn, som kan forsikre et land, som fører en økonomisk politik, som er præget af dårskab, fordi der findes ingen vacciner imod, at det land går nedenunder og hjem, får store problemer. Det gør der ikke. Men at lande, som fører en sund økonomisk politik, skal udsættes for en kortsigtet spekulation, som skal koste virksomheder livet, som skal koste arbejdspladser, bør der kunne findes et værn imod.

Det bør være en opgave for alle politiske partier, som interesserer sig for at beholde beslutningerne i et demokratisk valgt organ som Folketinget. Det bør være et anliggende for alle de partier at undre sig over: Hvordan kan vi så løse det problem?

Vi har her fremsat et forslag, om at man kunne undersøge en model, som er fremlagt af en nobelpristager i økonomi, James Tobin. Det vil man ikke. Det er så fair nok, men kunne partierne så i det mindste ikke selv pege på noget andet, som er slagkraftigt? Det er fint nok med øget gennemsigtighed, det er fint nok med nye Bretton Woods-møder osv., osv., men jeg kunne egentlig i virkeligheden godt tænke mig, at partierne ville forpligte sig til at komme med noget lidt mere slagkraftigt, som vi var sikre på havde en effekt, som kunne sikre, at det var demokratierne og de demokratisk valgte regeringer, som styrede her i verden og ikke valutaspekulanterne.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Ja, det er næsten så tårerne begynder at løbe. Jeg indrømmer det.

Jeg vil godt lige have lov at kommentere et par af indlæggene, for jeg synes ikke, at det bilde, der er blevet tegnet af specielt hr. Frank Aaen og hr. Jes Lunde, skal stå uimodsagt.

Vi hører ordet spekulation og spekulative bevægelser brugt utrolig mange gange. Vi har endnu ikke fået beskrevet fra talerstolen, hvad det er, der er galt, eller hvad det er, der er odidiøst. Og dog, selv hr. Jes Lunde indrømmer, at landmanden spekulerer over, hvornår det bedst kan betale sig at sælge sit korn. Det er der jo ikke nogen der vil betegne som odidiøs spekulation. Der er altså ikke nødvendigvis bag ordet spekulation noget, der er negativt.

Så lyttede jeg godt efter, og så fik jeg at vide af hr. Frank Aaen, hvad der var odidiøs spekulation. Det var nemlig milliarder af kroner, der på få sekunder kunne flyttes. Muligheden for at flytte milliarder af kroner på få sekunder. Så må jeg sige til hr. Frank Aaens og resten af Folketingets oplysning, at uanset om det er en krone, man flytter, eller det er milliarder, man flytter, så tager det i dag kun sekunder, uanset med hvilket motiv man flytter. Så hvis hr. Frank Aaen vil tage konsekvensen af den sætning, jeg citerede ham for, så skulle vi forbyde at bruge elektroniske midler for at flytte valutaer.

Jeg har for så vidt stor forståelse for SF's bekymring, og jeg synes egentlig også, at det er prisværdigt, at SF foreslår at bruge det, vi normalt kalder et økonomisk styringsinstrument, nemlig en afgift. Men en afgift, et økonomisk styringsinstrument, virker kun, hvis det kan gennemføres, så det gælder alle transaktioner.

Hvis der er bestemte biler, der ikke er pålagt afgift, så vil køberne jo selvfølgelig vælge de biler, medmindre der er et eller andet specielt tiltrækkende ved en bil, som man skal betale meget høje afgifter på. Hvis man kan undgå at betale skat, så undgår man at betale skat.

Men jeg anerkender, at en af metoderne til at prøve at skaffe flere indtægter – det kan være ét motiv – eller for at ændre adfærd, er afgifter; dér er afgifter et velegnet instrument. Verden er bare ikke så god, at det kan lade sig gøre, og der er i hvert fald ikke nogen, der har anvist vejen, ikke engang en nobelpristager har anvist vejen til, hvordan man får hele verden til at gå ind i det her.

Jeg hører, at et af spørgsmålene var – jeg tror, at det enten var hr. Frank Aaen eller hr. Jes